

Μάνος Κοντολέων

Ο άλλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

Ο ΑΛΛΟΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Ο άλλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Μάνος Κοντολέων, *Ο άλλος*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Βασίλης Κουτσογιάννης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρούνη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Μάνος Κοντολέων, 2021

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2022

ΚΕΤ Δ746 ΚΕΠ 98/22 ISBN 978-960-16-9698-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Μάνο,
που «έσπειρε» την ιστορία αυτή,
ένα βραδάκι αυγουσιτιάτικο
σε καλντερίμι του Αγίου Λαυρέντη

A' Μέρος

«ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ!... ΑΠΙΘΑΝΟ!»

Η Έλσα κάτι πρέπει να είδε και ο Βάιος για μια ακόμα φορά δεν μπορεί να αποφασίσει αν η συνήθεια της συμμαθήτριάς του –να χρησιμοποιεί απανωτά δυο επίθετα για κάτι που ιδιαίτερα είτε την ξαφνιάζει είτε την έχει ενθουσιάσει– την κάνει να είναι άλλοτε και γι' άλλους χαριτωμένη κι άλλοτε και για κάποιους άλλους –μπορεί και άλλες– εκνευριστική.

Ναι, δεν μπορεί έτσι κι αλλιώς να αποφασίσει, μα τώρα ακόμα περισσότερο, μιας και τη στιγμή που η Έλσα εξέφρασε το ξάφνιασμά της, σ' εκείνου το στήθος πήγε και φώλιασε η γνωστή αναταραχή, ένα απροσδιόριστο μούδιασμα του δέρματος που –ευτυχώς!– όποτε παρουσιαζότανε διαρκούσε για λίγο μόνο, το πολύ μισό λεπτό· ίσως και λιγότερο.

Να, μόλις ακούμπησε –έτσι αυθόρμητα, ως συνήθεια παλιοκαιρισμένη– ο Βάιος την παλάμη πάνω στο στέρνο του, πάει, εξαφανίστηκε κιόλας το μούδιασμα, κι αυτός αποφασίζει –για μια ακόμα φορά– να το βάλει στην άκρη. Και προτιμά να σκεφτεί –ίσως και να πείσει τον εαυτό του– πως ό,τι κι αν οι άλλοι λένε για τη συμμαθήτριά του, για τον ίδιο θα είναι πάντοτε η Έλσα, το φιλαράκι του... Μόνο;...

Τη θέση του μουδιάσματος που εξαφανίστηκε τώρα την

έχει πάρει ένα εσωτερικό πετάρισμα... Καινούρια άφιξη αυτό· των τελευταίων ημερών, άντε, ας ομολογήσει στον εαυτό του πως είναι άφιξη των τελευταίων δυο μηνών... Μετά από τις διακοπές του Πάσχα, που επέστρεψαν στο σχολείο.

Μα γίνεται ν' αλλάζει μια κοπέλα μέσα σε δεκαπέντε μέρες; Από την Κυριακή των Βαΐων ως τη Δευτέρα του Θωμά!

Εκείνη άλλαξε εμφάνιση ή μήπως εγώ με άλλο τρόπο τη βλέπω;

«Κοίτα!»

Η Έλσα έχει τώρα στρέψει το κεφάλι προς τα πίσω και είναι ξεκάθαρο πως θα ήθελε η μαύρη Rover να είχε κόψει ταχύτητα για να μπορέσει πιο ξεκάθαρα να διαπιστώσει αν αυτό που τόσο την είχε ξαφνιάσει ήταν μια πραγματικότητα ή απλώς...

«Οφθαλμαπάτη... Μάλλον».

Έχει χαμηλώσει τη φωνή της και έχει ακουμπήσει το κεφάλι στο μαξιλαράκι της θέσης της.

Χαμηλόφωνη φωνή, μα πάντα με μια υποψία πως ίσως...

Ο Βάιος κοιτά τα καστανά μαλλιά της. Βρεγμένα ακόμα από το λούσιμο στα αποδυτήρια του Ομίλου Αντισφαίρισης, αγγίζουν το λευκό μπλουζάκι εκεί πάνω στους ώμους της.

Το δέρμα της έχει ακόμα την ωχρότητα του χειμώνα. Πάνω στα γόνατά της ακουμπισμένη η ρακέτα της.

Κοιτά ο Βάιος και, επειδή κάτι τον μαγνητίζει σε ό,τι βλέπει, προσπαθεί να ξεφύγει από αυτό το απροσδιόριστο κάτι και:

«Αύριο θα πάμε σε καμιά παραλία για μπάνιο;» ρωτά και κλείνει μέχρι το τέρμα το φερμουάρ της θήκης της δικής του ρακέτας. Μια κίνηση αμηχανίας.

Η Έλσα δεν πρέπει να πρόσεξε την ερώτησή του. Μήτε και το βλέμμα του – ελπίζει για το τελευταίο ο Βάιος.

Έχει και πάλι στρέψει το κεφάλι της προς τα πίσω και προσπαθεί να διακρίνει από το φιμέ τζάμι του αυτοκινητού αυτό που μόλις πριν από λίγο την ξάφνιασε.

Το απίστευτο!... Το απίθανο!

Ο Βάιος ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα, δαγκώνει τα χείλη για να κρύψει το χαμόγελο. Περιμένει...

«Έπρεπε να τον έβλεπες κι εσύ...» πεισιμώνει η Έλσα.

«Κάποιον απίστευτα απίθανο;»

Τώρα ο Βάιος αφήνει ελεύθερο το χαμόγελό του. Σχεδόν... Μα ναι, ίσως και να ζήλεψε.

Η Έλσα αποφασίζει το πείσμα της να το μετατρέψει σε περαστικό θυμό.

«Εγώ φταίω...»

Σταματά.

Σταματά να κοιτά προς τα πίσω. Μα το βλέμμα της δεν έχει χάσει τη νευρική της.

Γέρνει προς τα εμπρός τον κορμό της και απλώνει το χέρι της προς τη μεριά του Αλέκου, του οδηγού που αυτή τη στιγμή αναζητά ευκαιρία να διασχίσει τη λεωφόρο και να μπει στην ανηφόρα προς το προάστιο με τα παλιά αργοντικά και τις μοντέρνες βίλες.

Η ελαφριά μυρωδιά του αποσμητικού της ξεφεύγει από τη μασχάλη της.

«Μα τι έπαθες;» Ο Βάιος ανοιγοκλείνει τα ρουθούνια του – ναι, αυτό που είχε δει η Έλσα πρέπει στ' αλήθεια αυτή τη φορά να ήταν... απίστευτο και απίθανο μαζί.

Η Έλσα μένει με το χέρι απλωμένο να ακουμπά στην πλάτη του καθίσματος του οδηγού.

«Θέλετε κάτι, δεσποινίς Έλσα;» Ο Αλέκος ρίχνει το βλέμμα του στο καθρεφτάκι και ρωτά.

Ο Βάιος δεν μπορεί να εμποδίσει τα γόνατά του να μετακινήθουν. Αυτή η υποχρέωση του νεαρού Αλέκου –δέκα περίπου χρόνια πιο μεγάλος από την Έλσα και τον ίδιο πρέπει να είναι– να τους μιλά στον πληθυντικό τον εκνευρίζει... Όπως τον εκνευρίζουν όλα όσα η μητέρα της Έλσας επιβάλλει σε όσους ζούνε μαζί μ' εκείνη και την κόρη της – γεύμα πάντα στην τραπεζαρία, μια υπηρέτρια να τους σερβίρει, και ο Πίτερ, ο μπάτλερ, άκου μπάτλερ στην Ελλάδα!, να εμποδίζει τον καθένα, ακόμα κι αυτόν τον Βάιο, να περνά στο εσωτερικό της βίλας αν πρώτα δεν έχει πάρει την άδεια της κυρίας Μάργκαρετ Λομβέρδου ή, έστω, της κόρης της – της Έλσας, δηλαδή.

«Συνήθειες της οικογένειάς της...» η Έλσα συχνά του υπενθυμίζει, αλλά εκείνος δεν μπορεί να κατανοήσει πώς οι συνήθειες μιας άλλης εποχής και μιας άλλης χώρας μπορούν να είναι υποχρεωτικές στις μέρες μας και σε άλλον τόπο.

«Ίσως γιατί μόλις παντρεύτηκε τον πατέρα μου και εγκαταστάθηκαν εδώ, εκείνος πέθανε... Να φανταστείς πως την άφησε μόλις τριών μηνών έγκυο σ' εμένα...» του εξήγησε η Έλσα κάποτε, ενώ παράλληλα φρόντισε να τονίσει: «Εγώ πάντως έχω τα χούγια της ελληνικής γενιάς μου... Καρaboκύρηδες εδώ και τρεις... τι λέω τρεις... Εδώ και τέσσερις γενιές... Στο νησί, στο οικογενειακό αρχοντικό των Λομβέρδων, άμα έρθεις θα δεις φωτογραφίες... Καλά, όχι μόνο φωτογραφίες, μα και κάποια πορτρέτα των προγόνων μου... Φέσια και πιστόλες... Απίστευτα πράγματα... Απίθανα!»

Ο Βάιος τα έχει και πάλι θυμηθεί όλα αυτά και αναρωτιέται πότε τελικά θα καταφέρει η Έλσα να πείσει τον θείο Γιάγκο, τον ανύπαντρο, μονόχνοτο αδερφό του πατέρα της, πως δεν πρόκειται να τον ενοχλούν στις καθημερινές επικοινωνίες του με τα κεντρικά γραφεία της εφοπλιστικής εταιρείας τους «Lomverdos Marine» στο Σίτυ του Λον-

δίνου και να τους φιλοξενήσει κάποιον καλοκαιρινό μήνα στο παλιό αρχοντικό σπίτι του νησιού.

Αυτά θυμήθηκε ο Βάιος κι αναστενάζει και ρίχνει κι αυτός πίσω το κεφάλι και ακουμπά στο μαξιλαράκι του αυτοκινήτου. Το μάγουλό του έχει πλησιάσει τον ώμο της Έλσας... Τη μυρωδιά της.

Οι πικροδάφνες στις άκριες των δρόμων προσπαθούν να αγνοήσουν τα ξερά αγριόχορτα που, αρχές πια Ιουλίου, έχουν καλύψει τα γύρω άχτιστα οικόπεδα.

«Μόνιμος κίνδυνος πυρκαγιάς» – γκρινιάζει δικαιολογημένα ο πατέρας του κάθε χρόνο και αφηγείται εκείνο το καλοκαίρι που οι φλόγες είχαν φτάσει μέχρι τις αυλές των πιο απομακρυσμένων σπιτιών του προαστίου.

Ίσως και γι' αυτό η μητέρα του Βάιου να δίσταζε να ακολουθήσει τον άντρα της στο πολυήμερο επαγγελματικό ταξίδι του στην Ιαπωνία.

«Μετά την ένωση των δυο Γερμανιών, σύντομα θα αλλάξει και όλο το παγκόσμιο οικονομικό σκηνικό...» είχε εξηγήσει εκείνος τις επαγγελματικές ανησυχίες του. «Η εταιρεία πρέπει να αποκτήσει περισσότερα στηρίγματα, σε όλο τον κόσμο. Κι άλλωστε, ευκαιρία να δεις κι εσύ αυτή τη χώρα» προσπάθησε να την πείσει.

«Μα μόνο του το παιδί...»

Αλλά ο Βάιος ξαφνικά είχε λαχταρήσει να μείνει μόνος του.

Η Τάνια θα ερχότανε κάθε μέρα και τρεις φορές την εβδομάδα ο Νίκος ο κηπουρός θα φρόντιζε όλα να λειτουργούν σωστά στον κήπο.

«Να πάτε...» επέμενε. «Έκλεισα εδώ και μήνες τα δεκαπέντε και θα πάω στο λύκειο...» υπενθύμιζε ότι οι γονείς του ήδη πολύ καλά γνωρίζανε.

Ο πατέρας τού είχε κλείσει το μάτι.

«Θα πάμε... Η μητέρα σου το ξέρεις πως αγαπά τα εξω-
τικά ταξίδια». Κι αμέσως μετά είχε προσθέσει: «Και στο
επόμενο ταξίδι θα σε πάρω μαζί μου... Να γνωρίζεις σιγά
σιγά τον κόσμο, όχι μόνο σαν τουρίστας...».

Αυτά πριν από τρεις μέρες.

Τώρα...

«Θέλετε κάτι, δεσποινίς Έλσα;» ο Αλέκος και πάλι ρω-
τά και μισογυρίζει τον λαιμό του προς το πίσω κάθισμα
του αυτοκινήτου.

«Σκέφτηκα...» Η Έλσα διστάζει. «Πρόσεξες κι εσύ λίγο
πιο πριν ένα τρίκυκλο που προσπεράσαμε;» ρωτά τον οδηγό.

Ο Αλέκος κουνά το κεφάλι.

«Κάτι πρόσεξα... Μα δε θυμάμαι πολλά... Κάποια με-
τακόμιση ίσως;»

Η Έλσα μισοδαγκώνει τα χείλη της.

«Δεν ήταν... Δεν πρέπει να ήταν μετακόμιση... Μάλλον
κάτι φορτώνανε στην καρότσα του τρίκυκλου... Παλια-
τζούρες... Άλλωστε το σπίτι απ' όπου τα βγάζανε είναι
εδώ και χρόνια ακατοίκητο... Τέλος πάντων... Αφού κι
εσύ δεν... τον πρόσεξες...»

Η Έλσα αναστενάζει.

Ο Βάιος αυθόρμητα απλώνει τα δάχτυλα του αριστε-
ρού του χεριού προς τα γόνατα της Έλσας. Αγγίζει μόνο
τη ρακέτα της.

Είχε προσέξει τις δυο τελευταίες λέξεις της κοπέλας –
τον πρόσεξες!

Ποιον είχε η Έλσα προσέξει;

«Πίστευα πως θέλεις να κάνεις καριέρα στο τένις σαν
κι αυτή της Βικάρια... Τώρα βλέπω πως μάλλον προτιμάς
να γίνεις... ο τέταρτος άγγελος του Τσάβλι...» λέει και της
χαμογελά.

Η Έλσα του ανταποδίδει το χαμόγελο.

«Μάλλον εσύ κρίνεις σύμφωνα με τα δικά σου όνειρα...»
«Τα οποία είναι;...»

«Σε δυο χρόνια να γινότανε, λέει, και στους Ολυμπιακούς της Βαρκελώνης να αντιμετώπιζες για το Χρυσό τον Αρέσε ή τον Ροσέ».

Η Rover με έναν απλό αναστεναγμό σταματά.

Την αυλόπορτα της μονοκατοικίας όπου μένει ο Βάιος τη στολίζουν δυο φρεσκοφυτεμένες μανόλιες – επιλογή της μητέρας του, σε αντικατάσταση των δυο φοινίκων που είχαν ξαφνικά ξεραθεί.

Ο Βάιος ανοίγει την πόρτα.

«Το βράδυ πάμε σινεμά ή μέχρι την πλατεία...»

«Ας τηλεφωνηθούμε αργότερα...» Η Έλσα έχει και πάλι χωθεί στις δικές της σκέψεις.

Ο Αλέκος στρίβει τους τροχούς. Καθώς η Rover απομακρύνεται, η Έλσα προλαβαίνει να ανοίξει το πίσω αριστερό παράθυρο και να φωνάξει:

«Πάντως να ξέρεις πως ήταν απίστευτο... Απίθανο!... Και δε θα σου πω τι ήταν... Εσύ θα χάσεις!»

Η φωνή της –το γέλιο της– σβήνει πίσω από τη γωνιά του δρόμου με τις καλοκουρεμένες δάφνες. Τη διαλύει, λες, ο ήλιος του Ιουλίου.

Ο Βάιος έχει ξεχάσει να φορέσει τα γυαλιά ηλίου. Μισοκλείνει τα βλέφαρα.

Τι ήταν ή ποιος ήταν;

Και το νεοφερμένο τρεμούλιασμα στο στέρνο –το τρεμούλιασμα ή μήπως το παλιό εκείνο μούδιασμα;–, ό,τι κι αν είναι, τέλος πάντων, για μόνο λίγα δευτερόλεπτα δίνει το παρόν του και πάλι εξαφανίζεται..

Μεσημέρι. Η ώρα που διώχνει τις σκιές. Και αφήνει τους δρόμους στην εξουσία του καύσωνα.

*

Μα μέσα στο σπίτι επικρατεί δροσιά. Η Τάνια έχει φροντίσει, προτού φύγει, να τραβήξει τις σκούρες κουρτίνες και από το πίσω μέρος του κήπου περνά κάτω από τις μπαλκονόπορτες η δροσιά του φρεσκοποτισμένου γκαζόν.

Ο Βάιος βλέπει πάνω στον πάγκο της κουζίνας το σκεπασμένο πιάτο που πρέπει να έχει το φαγητό που του ετοίμασε η Τάνια.

Μα δεν πεινάει. Ίσως από την κόκα κόλα που ρούφηξε προτού φύγουν από τον Όμιλο... Ίσως γιατί κάνει ζέστη...

Χώνεται στο δωμάτιό του και, ενώ μένει με το σλιπάκι, βάζει το κασετόφωνο να παίζει την κασέτα με τα τραγούδια του Τζορτζ Μάικλ.

Και αισθάνεται βρόμικος. Ιδρώτας – μια μυρωδιά απωθητική... Λες να μύριζε έτσι και μέσα στο αυτοκίνητο ενώ είχε δίπλα του την Έλσα;

Αφήνει ανοιχτή την πόρτα του μπάνιου και, καθώς ρυθμίζει την ένταση του νερού, κοιτά –για μια ακόμα φορά– το ασυνήθιστο ξανθό χρώμα των μαλλιών του. Ξανθοκόκινα μαλλιά και μαύρα, κατάμαυρα μάτια.

«Τα μάτια του παππού μου έχεις πάρει» η μητέρα του συνηθίζει να του λέει τις φορές που τον καμαρώνει.

Ένας προπάππος που μόνο σε ελάχιστες φωτογραφίες έχει σωθεί η φυσιολογία του. Ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Πώς να ξεχωρίσει πόσο έντονα μαύρα ήταν τα μάτια του;

«Και ποιος είχε τέτοιο χρώμα μαλλιά;» – όταν ήταν ακόμα μικρός ενδιαφερότανε να μάθει.

Η μητέρα του μειδιούσε, του χάιδευε το κεφάλι...

«Κάποιος πρόγονος θα φρόντισε να σου στείλει το δώρο του...» Απέφευγε να πει κάτι πιο συγκεκριμένο ή ίσως δε γνώριζε... Πιθανό κι αυτό.

Έπειτα κι αυτός σταμάτησε να ρωτά. Ίσως γιατί μεγάλωσε πια και αναρωτιέται μόνο για το αύριο.

Το νερό τώρα δροσίζει το δέρμα του και με το σφουγγάρι απλώνει σαμπουάν στο σώμα του. Καθυστερούν τα δάχτυλα στο στέρνο, εκεί όπου υπάρχει ο σκουρόχρωμος λεκές που έχει από γεννησιμιού του, κι αμέσως –όπως πολύ συχνά συμβαίνει όταν αγγίζει εκείνο το σημείο– το μούδιασμα πάλι εμφανίζεται και του εμποδίζει, λες, μια άνετη ανάσα. Είναι ένα μούδιασμα που ξεκινά από το δέρμα και εισχωρεί μέσα στα σπλάχνα.

Θα πρέπει να ανησυχώ;

Δεν έχει πει τίποτε στους δικούς του. Ίσως γιατί δεν κάνει κέφι να υποστεί την ανησυχία της μάνας του και τα απανωτά τηλεφωνήματα σε γιατρούς του πατέρα του.

Γι' αυτό μόνο;

Τώρα σκουπίζεται και πάλι κοιτά το είδωλό του στον καθρέφτη.

Δε θέλω να το μοιραστώ με κανέναν...

Ναι, αυτό είναι... Ένα μυστικό που...

Ξαπλώνει και πάλι στο κρεβάτι.

Υπάρχει ένα ακόμα μυστικό. Αυτό που φέρνει το πετάρισμα όχι μόνο γύρω από την ουλή, αλλά σε όλο το στήθος του! Και που τούτο θα ήθελε να το μοιραζότανε... Μόνο όμως με κάποιον... Κάποια.

Ο Τζορτζ Μάικλ λες και τραγουδά μια δική του απόφαση – κρυμμένη και άτολμη.

Please stay...

Τα βλέφαρά του κλείνουν. Το δεξί χέρι του κρέμεται έξω από το κρεβάτι.

Ένα μυστικό που... λες να το γνωρίζει και κάποιος ακόμα; Να το υποψιάζεται, έστω...

Απίστευτη, απίθανη σκέψη!

Και ο Βάιος κοιμάται χαμογελώντας.

Όταν κοιμάσαι, οι αποφάσεις παίρονται πιο εύκολα.

Γεννηθήκανε κι οι δυο την ίδια μέρα, την ίδια χρονιά.

Ο Βάιος και ο Φώτος.

Μα μέχρι εκείνο το καλοκαίρι, του 1990, δεν είχε τύχει να συναντηθούν.

Και κανείς άλλος δεν τους είχε δει τον έναν δίπλα στον άλλον.

Μέχρι το πρωινό που η Έλσα πρόσεξε την απόλυτη ομοιότητά τους.

Τον έναν τον ήξερε – ο Βάιος ήταν συμμαθητής της· το αγόρι της.

Ο άλλος –αργότερα θα μάθαινε πως τον λέγανε Φώτο– ποιος μπορεί να ήταν;

Μια ιστορία όπου το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν και ξαφνικά τα καλά κρυμμένα μυστικά φωτίζονται. Μα ακόμα και μετά την αποκάλυψη, εξακολουθεί να παραμένει το ερώτημα: ποιος είναι Εκείνος και ποιος ο Άλλος;

www.i-read.i-teen.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-9698-0

9 789601 696980

Βοηθ. κωδ. μnx/σης 13698